

Arrest

nr. 334 915 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ROMANUS
Pontstraat 6/11
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 september 2024 tot weigering van de afgifte van een visum voor mevrouw X.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. ROMANUS en van advocaat T. BRICOUT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 maart 2024 vraagt de beweerdde echtgenote van verzoekende partij een visum aan bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba. Zij geeft aan te willen reizen naar verzoekende partij en dit in haar hoedanigheid van echtgenote.

1.2 Op 11 september 2024 besluit verwerende partij de aflevering van een dergelijk visum te weigeren. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Betrokkene, I. Z. M. (...) °01/01/2001, kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, 1, 1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat ter staving van de visumaanvraag een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, opgesteld op 20/08/2019 voor een huwelijk afgesloten op 07/07/2019. Dat het document werd afgeleverd door de Eritrese overheden. Overwegende dat het document geen legalisatie bevat conform art 30 WIPR;

Overwegende dat in huidig geval het document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Eritrea, een land waarvan op internationaal niveau eensgezindheid bestaat dat er een hoge mate van corruptie en willekeur aanwezig is, waardoor het uitermate moeilijk is een eenduidig beeld te schetsen over de aanvraag, de afgifte en het bezit van overheidsdocumenten (o.a. EASO, "Eritrea: National service, exit and return", 2019; de Zwitserse Staatssecretaris van Migratie (SEM), "Focus Eritrea: Identity and civil status documents", 2021; het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen ambtsbericht Eritrea", 2022; Bertelsmann Transformation Index (BTI), "Eritrea Country Report", 2022). Volgens Transparency International heeft Eritrea op hun "Index voor Corruptieperceptie" heden slechts een score van 22/100, waarbij een score van 0 "zeer corrupt" betekent, en staat het hierdoor mee onderaan op de lijst van 180 landen op de 162e plaats. Wat betreft documenten van de burgerlijke stand, vermeldt de Zwitserse Staatssecretaris van Migratie in de bovenvermelde bron specifiek dat de bestaande kantoren van de burgerlijke stand vaak certificaten afgeven voor gebeurtenissen die erg lang geleden plaatsvonden, en zich hierbij slechts baseren op religieuze documenten of getuigenissen. Er wordt hierbij herhaald dat diplomatieke missies en autoriteiten in andere landen de echtheid van deze documenten niet kunnen beoordelen, omdat zij nauwelijks veiligheidskenmerken bezitten en er van plaats tot plaats anders uitzien.

Overwegende dat op basis van het bovenstaande de administratie oordeelt dat de authenticiteit van het voorgelegde document niet gewaarborgd kan worden.

Overwegende dat de heer A. M. M. (...) in zijn asielaanvraag daterende van 29/11/2021 naar eer en geweten verklaarde ongehuwd te zijn. De man verklaarde expliciet tijdens zijn interview enkel verloofd te zijn sinds 2019 met A. M. M. (...) °2004.

Overwegende dat de heer A. M. M. (...) de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend, duidelijk kennis genomen van de melding dat "hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen".

Overwegende dat gedurende de hele asielprocedure de heer A. M. M. (...) duidelijk verklaard heeft geen huwelijk te hebben afgesloten.

Overwegende dat een visumaanvraag wordt ingediend op naam van I. Z. M. (...) °01/01/2001, op grond van een huwelijk afgesloten op 07/07/2019, hetzij voordat de man naar België kwam.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk, enkel van een verloofde; echter volgens de ingediende visumaanvraag willen betrokkenen nu laten geloven dat ze alsnog gehuwd waren voor de aankomst van de man in België. Gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Rekening houdende met al het bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.

De visumaanvraag wordt bijgevolg geweigerd."

1.3 Op 25 oktober 2024 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Voor wat de procedure betreft

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 6 november 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een

synthesememorie wenst neer te leggen. Op 22 november 2024 heeft verzoekende partij ook daadwerkelijk een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 26 september 2025.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de ontvankelijkheid betreft

3.1 Verzoekende partij legde een verzoekschrift neer met volgende inhoud:

“EERSTE MIDDEL: Geen sprake van een frauduleuze handeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 22 maart 2013, CDPK 2014 (samenvatting), afl. 2, 274)

De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er sprake zou zijn van frauduleuze handelingen omdat verzoeker in zijn interview verklaard zou hebben dat hij op dat moment niet getrouwd maar verloofd was.

Verzoeker heeft echter nooit gezegd dat hij verloofd was.

Verzoeker vertelde in het interview wel degelijk dat hij getrouwd was. Blijkbaar is er iets misgelopen bij de vertaling door de tolk.

In Eritrea leven namelijk 9 verschillende volkeren die elk hun eigen taal, met elk hun eigen nuances hebben.

De tolk in kwestie sprak Tigrinya, hetgeen de meest gesproken taal is in Eritrea, doch verzoeker spreekt Soha, hetgeen een taal is die door een minderheid in Eritrea wordt gesproken.

Het woord verloving in het Tigrinya is erg gelijkend op het woord huwelijk in het Soha.

Als gevolg hiervan heeft er zich een vergissing voorgedaan met als gevolg dat hetgeen verzoeker zei op een verkeerde manier werd vertaald en in het interview wordt gesteld dat hij verloofd zou zijn in plaats van getrouwd, hetgeen niet klopt.

Voor het overige is er geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker en mevrouw Z. M. I. (...) niet gehuwd zouden zijn op het moment dat verzoeker zijn asielaanvraag indiende.

Verzoeker is wel degelijk op 20.08.2019 getrouwd met mevrouw Z. M. I. (...). Hij toont dit ook aan aan de hand van de huwelijksakte (stuk 3).

Na het huwelijk hebben verzoeker en mevrouw Z. M. I. (...) enkele maanden samen gewoond waarna verzoeker als gevolg van de situatie in Eritrea diende te vluchten. Sedertdien houden verzoeker en mevrouw Z. M. I. (...) zeer regelmatig contact. Zij bellen elkaar dagelijks en wensen hun huwelijk in België verder te zetten.

Het huwelijk is dan ook voldoende bewezen.

De verwerende partij baseert haar beslissing op een materiële vergissing, m.n. een verkeerde vertaling uit het interview van verzoeker. Aangezien de verwerende partij zich baseert op een foutieve vertaling bij haar beoordeling, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.

2.2.2. TWEEDE MIDDEL: onmogelijkheid tot het verkrijgen van legalisatie conform artikel 30 WIPR

Het enige andere element waarop verwerende partij zich baseert is dat de voorgelegde huwelijksakte niet de nodige legalisatie conform artikel 30 WIPR zou bevatten.

Artikel 12bis, §5 en §6 luiden als volgt:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De onmogelijkheid om officiële documenten te verkrijgen kan door alle rechtsmiddelen worden bewezen. De onmogelijkheid moet reëel en onafhankelijk van de wil van de vreemdeling zijn (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, INNI PUBLISHERS, 2019, p. 254).

In de omzendbrief houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging van 17 juni 2009 worden volgende situaties erkend als een onmogelijkheid om officiële documenten te verkrijgen:

- *Indien België het betrokken land niet als Staat erkent;*
- *Indien de interne situatie van het betrokken land van dusdanige aard is (was) dat het onmogelijk is om daar de officiële documenten te bekomen, ofwel omdat deze documenten vernietigd werden en er geen enkel ander middel bestaat om ze te vervangen, ofwel omdat de bevoegde nationale overheden niet naar behoren functioneren ofwel omdat ze niet meer bestaan;*
- *Indien voor het bekomen van officiële documenten een terugkeer naar de betrokken Staat of een contact met de overheden van die Staat, die moeilijk verzoenbaar zijn met de persoonlijke situatie van de betrokkene, vereist zijn*

Volgens de omzendbrief kan het overigens ook gaan om elementen waarover de Dienst Vreemdelingenzaken reeds zou beschikking, bijvoorbeeld:

- *Die verbonden zijn met een andere verblijfsaanvraag van de vreemdeling;*
- *Die afkomstig zijn uit interne verslagen van missies in het buitenland;*
- *Die bekomen zijn bij (inter)nationale instellingen of organisaties die de algemene situatie in de betrokken Staat kennen (bvb. diplomatieke of consulaire posten, het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, de door de Europese Unie of de VN erkende NGO's, enz.)*

Overigens dient een familielid van een erkende vluchteling waarmee de bloed- of aanverwantschap al bestond in het land van herkomst (zoals in casu het geval is) niet te bewijzen dat het onmogelijk is om documenten overeenkomstig artikel 30 WIPR voor te leggen. Zij worden op hun woord geloofd. De reden hiervan ligt in het feit dat een vreemdeling die al in het land van herkomst een familielid was van een erkende vluchteling of van een subsidiair beschermde, geacht wordt geen documenten aan zijn nationale overheid te kunnen vragen, daar precies omwille van zijn verwantschap met een erkende vluchteling of met een subsidiair beschermde ofwel de overheid zulke documenten toch niet zal geven ofwel het familielid redelijkerwijze kan stellen dat hij zulke documenten niet kan vragen (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, INNI PUBLISHERS, 2019, p. 255).

Zoals vermeld in de bestreden beslissing is Eritrea een land waar op internationaal niveau eensgezindheid bestaat dat er een hoge mate van corruptie en willekeur aanwezig is.

Eritrea is een dictatuur en heeft een zeer ongunstige politieke situatie.

Gelet op de mate van corruptie en willekeurig, zoals verwerende partij zelf aangeeft in haar bestreden beslissing, is het onwaarschijnlijk dat de huwelijksakte van verzoeker in België gelegaliseerd kan worden.

Verwerende partij schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien zij onvoldoende rekening heeft gehouden met de feitelijke aspecten van het dossier, m.n. dat het voor verzoeker de facto onmogelijk is om een officieel document met legalisatie conform artikel 30 WIPR voor te leggen.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.

2.2.3. DERDE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht

Uit hetgeen supra uiteen gezet werd, blijkt dat de verwerende partij het dossier niet voldoende deugdelijk heeft onderzocht en met onvoldoende kennis van zaken een beslissing heeft genomen.

De materiële motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, bestaat erin dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn; de motieven moeten deugdelijk zijn.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luidt als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn.”

Met afdoende wordt bedoeld dat de motieven pertinent moeten zijn, wat impliceert dat de motieven duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De verwerende partij baseert haar beslissing enerzijds op een foutieve vertaling in het interview van verzoeker en anderzijds op de voorwaarde van legalisatie, hetgeen in casu niet mogelijk is.

Deze redenen volstaan dan ook niet om haar beslissing op te baseren, hetgeen een schending van de motiveringsplicht impliceert.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2 Verwerende partij werpt in hoofdorde op dat het ingediende verzoekschrift bij gebreke aan belang afgewezen dient te worden als niet-ontvankelijk. Verzoekende partij zou immers niet de persoon zijn waar de bestreden beslissing betrekking op heeft.

3.3 Op 11 september 2024 wordt een beslissing genomen door verwerende partij over het aangevraagde visum waarin aangegeven wordt dat: “Betrokkene, Z. M. I. (...) °01/01/2001, kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.(...)”

3.4 Uit het administratief dossier blijkt dat de raadvrouw van verzoekende partij op 7 oktober 2024 een e-mail stuurt om het administratief dossier op te vragen bij verwerende partij. Daarin wordt geschreven dat: “(...) Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van raadsman van de heer M. M. A. (...).

Mijn cliënt ontving op 11.09.2024 een e-mail met het bericht dat de vraag tot gezinshereniging van zijn vrouw werd afgewezen. (...)”

Op 9 en 10 oktober 2024 wordt door dezelfde raadvrouw aangedrongen op de aflevering van het administratief dossier zonder daarbij enige verdere verduidelijking, verbetering of detaillering voor wat de identiteit van haar cliënt betreft.

3.5 Op 25 oktober 2024 wordt een verzoekschrift met bijgevoegd schrijven neergelegd ter griffie waarin aangegeven wordt dat dit verzoekschrift neergelegd wordt:

“VOOR: de heer M. M. A. (...), geboren op (...), Wiens echtgenote gekende bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder de referte zoals vermeld in de bestreden beslissing (stuk 1) – OV -nummer : 9328422 (...).”

En in het begeleidend schrijven eveneens:

“Ik richt u huidig schrijven in mijn hoedanigheid van raadsman van de heer M. M. A. (...).”

3.6 In het verzoekschrift wordt onder meer gesteld dat:

“De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er sprake zou zijn van frauduleuze handelingen omdat verzoeker in zijn interview verklaard zou hebben dat hij op dat moment niet getrouwd maar verloofd was. Verzoeker heeft echter nooit gezegd dat hij verloofd was. Verzoeker vertelde in het interview wel degelijk dat hij getrouwd was. (...).”

In de synthesesamenvatting wordt dit herhaald en wordt onder meer toegevoegd dat:

“Uit stukken 3 en 4 blijkt duidelijk het huwelijk tussen partijen. De rechten van verzoeker zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM worden duidelijk aangetast door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kan als gevolg van deze beslissing niet worden herenigd met zijn echtgenote en wordt zijn gezinsleven aangetast.”

Doorheen de procedurestukken blijkt duidelijk dat verzoekende partij de heer M. M. A. (...) betreft.

De Raad dient vast te stellen dat dit niet de persoon betreft welke de aanvraag voor een visum voor lang verblijf type D heeft ingediend en al evenmin de persoon betreft ten aanzien van wie de bestreden beslissing genomen werd.

3.7 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

De Raad herinnert er bovendien aan dat het belang bij de nietigverklaring van een administratieve handeling niet louter symbolisch kan zijn.

3.8 De voorliggende bestreden beslissing heeft enkel betrekking op Mevrouw I. Z. M. (...). Het is zij die de aanvraag voor een visum ingediend heeft en ten aanzien van wie deze aanvraag geweigerd wordt.

Verzoekende partij heeft inderdaad geen uitstaans met deze beslissing en beschikt bijgevolg ook niet over het noodzakelijke persoonlijke belang bij de vordering tot nietigverklaring van de voorliggende beslissing.

Bij gebreke aan het vereiste belang in hoofde van verzoekende partij kan de Raad enkel de onontvankelijkheid van de voorliggende vordering vaststellen.

3.9 Verzoekende partij voegt in haar synthesesamenvatting enkele verwijzingen naar voorgaande arresten van de Raad waarin geoordeeld zou zijn dat een echtgenoot wel degelijk een vordering kan aanvatten tegen beslissingen gericht tegen zijn echtgenote.

De arresten van de Raad hebben in ieder geval geen precedentwerking zodat met de verwijzing naar een arrest, dat niet werd gewezen ten aanzien van de verzoekende partij zelf, geen onwettigheid wordt aangetoond.

Bovendien is de situatie van verzoekende partij allesbehalve gelijk met deze van de betrokkenen in deze aangevoerde arresten nu de bestreden beslissing ook minstens wijst op de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij van destijds en de stukken waaruit het beweerd huwelijk tussen partijen zou moeten blijken.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------